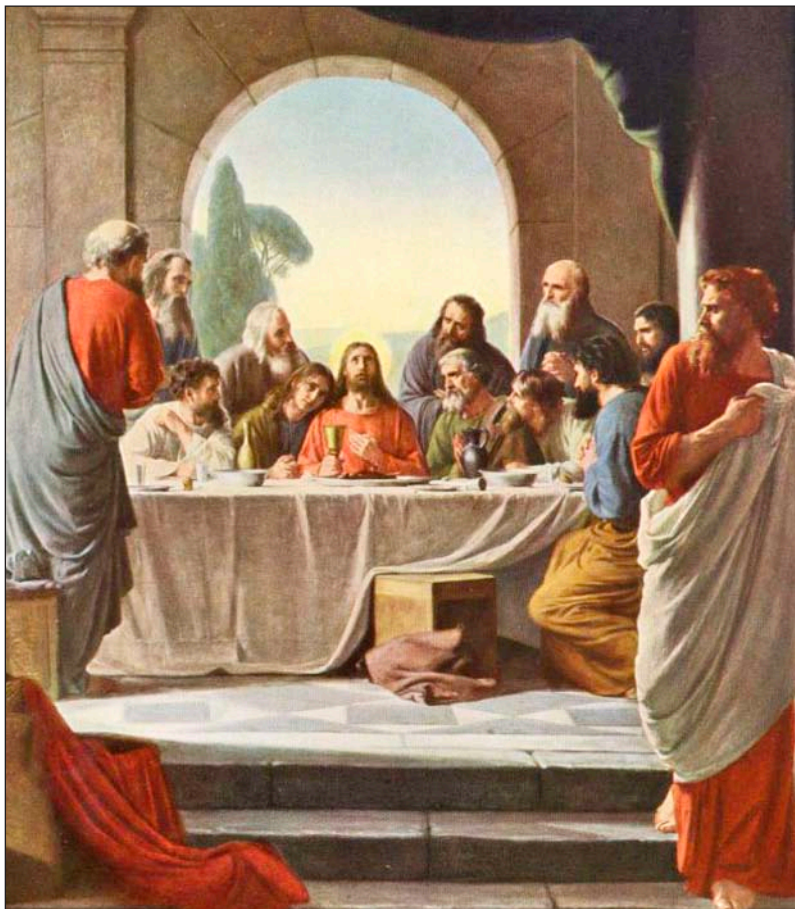

Lov og Evangelium

Nr. 4

APRIL 2011

47. årgang

Carl Bloch (1876): «Nattverdets innstiftelse»

«Menneskesønnen går nok bort, slik det er bestemt, men ve det menneske som forråder ham! Luk 22:22

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Rolfsnes, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 – Mobil 412 45 598
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Moldova.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19/414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås,
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 – Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnes-
veien 13B, 3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05
Mobil 915 58 562 – E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesvn. 13B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
Bankgiro: 3000 22 26193
E-post: bibelskolen@nll.no

Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Kristus lever, underbara ord!

*Kristus lever, underbara ord
som upplivar tungt og sorgset mod!
Väl er mörkret stort här på vår jord,
men se, Kristus lever!*

*Ja, han lever, trogne Frälsaren
som på jorden var de armas vän:
Lika full av kärlek är han än.
Herren Kristus lever!*

*Han har kämpat, segern vunnen är
över satan och all mörkrets här.
Dödens värde övervunnet är:
Segerhjärten lever!*

*Han er livet, vi och leva får.
Om än genom dödens flod vi går
skall det bli vår segersång ändå:
Herren Kristus lever!*

*Kristus lever! Vilsekomna själ:
Var ej längre nu en världens träl!
Allt ännu för dig kan bliva väl:
Herren Kristus lever!*

Selma A. O. Sundelius-
Lagerström, 1883

Påskeunderet

Av Ingar Gangås

Jesus gav seg frivillig i døden for vår skyld. Veien gikk om Getsemane hage. Jesus kom ofte dit. Der kunne han tale med sin Far. Denne gangen ble kampen ekstra hard. Det smertet å bære byrden av all verdens synd.

Judas nærmet seg – i spissen for en flokk som trodde de kunne gripe ham. Men de ble slått til jorden da han spurte dem om hvem de lette etter. «De svarte ham: Jesus fra Nasaret. Jesus sier til dem: Det er meg! (Jeg er) Er det meg dere leter etter, så la disse gå!» (Joh 18:5). «Skulle jeg ikke drikke den kalk Faderen har gitt meg?» (18:11). Det kostet å gi sitt liv til en løsepenge for den falne og fortapte menneskeslekt.

Pilatus fant ingen skyld hos ham. Han trodde han hadde myndighet til å sette Jesus fri, men dommen fra Gabbata var allerede bestemt i Guds råd fra evighet av. Bare Guds egen Sønn kunne sone all verdens synd. Det var for vår skyld han ble plaget og mishandlet. Jesus var villig til å gå inn under Guds

vrede – som vår stedfortreder. Det kostet ham døden.

Jesus *måtte* til Golgata. Han satte sitt liv til. Den ene rettfærdige døde i synderes sted. Men døden kunne ikke holde på ham. På den tredje dag sto han opp fra graven – til vår rettfærdighet. Halleluja!

*Å, underfulle salighet!
Å Kristi tornekrone,
som mer enn verdens visdom vet
og hver en synd kan sone!*

*Nå all min synd du tilgitt har.
Av fryd vil hjertet gråte.
Jeg er ditt barn, du er min Far.
Å salighetens gåte!*

Sven Lidman, 1918
Sb 293:1+4

Påskeunderet er vår redning. Ved troen på Jesus har også du del i den himmelske salighet!

L&E

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, april 2011

Påskeunderet. Av Ingar Gangås	side 3
Jesu åndelige død. Av Per Bergene Holm	side 4
Kron ham, ærens konge! Av Charles Haddon Spurgeon	side 7
Frykt ikke! Andakt av Ludvig Hope	side 11
Velsignelsen. Av Einar Sandberg	side 12
Vekkelsen i Kina (I). Av Ingar Gangås	side 13
Simon fra Kyréne. Av Hans Erik Nissen	side 18
Frelserens ansikt. Av Mia Hallesby	side 20

Jesu åndelige død

Av Per Bergene Holm

Ordet ble kjød

Gud selv har blitt menneske i Jesus Kristus. Den evige og udødelige Guds Sønn har «fått del i kjøtt og blod» og er blitt menneske. Slik taler Skriften. Men Guds Sønn fikk ikke bare del i kjøtt og blod lik Adam før fallet, men han kom i «syndig kjøds lignelse» (Rom 8:3). Det vil ikke si at Jesus var noen synder eller hadde et syndig kjød, men det vil si at hans menneskelige natur er det falne menneskets natur – med unntak av synden (Heb 4:15). Etter fallet er menneskenaturen dødelig og dermed underlagt sykdom og lidelse. Jesus kom i syndig kjøds lignelse og fikk erfare det falne menneskes kår (Jes 53:3). Dermed har den udødelige Gud i Jesus

Kristus også fått den menneskelige egenskap å kunne lide og dø! Det er en umulighet for vår tanke, men like fullt en bibelsk sannhet.

Jesus Kristus er enestående i historien, og kalles «Under» (Jes 9:6), for han er Gud og mann i én person. Det innebærer at alt denne ene gud-menneskelige personen gjør, gjør både hans guddom og hans manndom. På denne sannhet hviler hele vår frelse.

Var det ikke Gud selv som døde på korset i Jesus Kristus, kunne ikke Jesu død være til soning for all verdens synder. Var det bare et menneske som døde, kunne døden kun ha betydning for ham selv. For et menneskes blod har ikke verdi nok til å sone hele verdens synder (Sal 49:8-10). Det må dog være et menneske som dør skal det være til soning for menneskenes synder (Heb 10:4-10). Det var derfor et virkelig og sant menneske som døde på korset. Men det enestående med dette mennesket var at det samtidig var Gud selv fra evighet av. Derfor sier Skriften at «Jesu, hans Sønn's blod renses oss fra all synd» (1Joh 1:7), og at Gud har vunnet seg sin menighet «med sitt eget blod» (Apg 20:28).

*Uppstånden är Kristus,
gudomliga liv!
För oss du nu dödade döden.
Uppstånden är Kristus!
Min fröjdesång blir
mot synden och yttersta nöden.
O Jesu, i hjärtat
jag gömmer ditt Ord,
mer högt och mer dyrbart
än himmel och jord:
Jag lever, och ni skall ock leva.*

C. G. Cassel, 1849,
det første av 22 vers

Gud forlatt av Gud

Da Jesus ble korsfestet, var det ikke bare et menneskelig legeme som ble korsfestet, mens Jesu guddom var utenfor all lidelse og nød. Nei, for

Jesus Kristus er én gudmenneskelig person som aldri i evighet kan skilles. Det Jesus Kristus gjør, gjør både Gud og mennesket. Derfor var det ikke bare et menneske, men også Gud som under sitt jordeliv «med sterkt skrik og tårer» bar «fram bønner til ham som kunne frelse ham fra døden» (Heb 5:7). Og det gjorde han «enda han var Sønn» (Heb 5:8).

Derfor er det også Guds Sønn som roper ut til sin himmelske Far på korset: «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?» Her opplever Jesus i sannhet den åndelige døds virkelighet, å være forbannet av Gud selv, å være skilt i fra ham som er livets kilde. Det er umulig for vår tanke, men likevel sant. Her er Gud forlatt av Gud. Og like umulig som det er for vår tanke, like salig er det for vårt hjerte. For det er i mitt og ditt sted Jesus blir forlatt av Gud, for å frelse oss fra den evige forbannelse borte fra Gud. Takk, Jesus! «Ha takk for all den kval du led, ha takk i evighet!»

Den forbannelse Jesus tok på seg, var ikke bare en forbannelse som rammet hans legeme, slik at han døde legemlig. Nei, Jesus bar din og min og hele slektens forbannelse. Derfor måtte han også «smake døden for alle» (Heb 2:9). Han måtte smake døden i dens fulle konsekvens, og det innebærer ikke bare den legemlige død, men like fullt den åndelige og evige død. Jesus døde den fortapte synders død! Han opplevde fortapelsens gru for dine synders skyld. Det er ikke noe mindre enn dette som ligger i Skriftens

Gustave Doré

«Far, i dine hender overgir jeg min ånd!»

ord om at Jesus Kristus ble forbannet bort i fra Gud selv. Ja, at han «ble en forbannelse» (Gal 3:13).

Døden hadde ingen makt over ham

Da Jesus døde og ble forbannet bort i fra Gud, var det fordi han var *tilregnet* din og min synd. For å understreke hvor helt og fullt Jesus Kristus av Gud ble gjort ett med og ansvarlig for vår synd, sier Skriften at «han som ikke visste av synd, har han (Gud) *gjort til synd* for oss» (2Kor 5:21). Men selv om Jesus av Gud ble gjort til synd, var og ble han i seg selv uten synd. Han døde som *stedfortreder* og var og ble selv uten synd. Han «visste ikke av synd». Men Gud handlet med ham som en synder, fordi han «bar våre synder på sitt legeme opp på treet» (1Pet 2:24). →

«Far, i dine hender overgir jeg min ånd»

Selv om Jesus Kristus på korset ble forbannet bort fra Gud og opplevde den åndelige og evige død i vårt sted, overga han seg selv og hele sin sak i Guds hender, i dommerens hender. «Frelsen hører Herren til». Det er hele Det gamle testamentes vitnesbyrd. Det var bare én som kunne oppreise Jesus Kristus fra den dom og forbannelse han nå opplevde, og det var Herren selv, han som var den egentlige dommer.

Det var på Faderens initiativ Guds Sønn hadde tatt på seg å frelse oss. Det var Faderen som knuste sin Sønn i ditt og mitt sted, som forbannet ham for dine og mine synders skyld. Så alvorlig er vår synd og så hellig er Gud, at selv ikke Sønnen ble spart da han bar våre synder, men ble forbannet og forlatt av sin egen Far. Hvordan skal det da gå oss og de mennesker vi lever blant, dersom vi ikke blir frelst fra vår synd? Rammet dommen Sønnen uten skånsel, hvor mye mer skal den ikke da ramme oss!

Men midt i dommen og forbannelsen overgav Jesus Kristus seg selv og hele sitt liv i Faderens hender. Og i disse rettferdige hender forble han like til oppstandelsens morgen da Faderen oppreiste sin Sønn fra dommen og døden. Da godtgjorde Faderen at soningen var fullbyrdet, at dommen var utstått. Jesus ble i sannhet «bønnhørt for sin gudsfrykt» (Heb 5:7). Han hadde sin rett hos Herren, og i visshet om det kunne han overgi sin ånd i Faderens hender, han «som kunne frelse ham fra døden» (Heb 5:7).

I det Jesus døde for våre synders skyld, ble synden sonet. For Gud i himmelen har innsatt døden som syndens straff. Men «den som er død, er rettferdiggjort fra synden» (Rom 6:7). I og med Jesu død er derfor all verdens synd sonet og slettet ut. Og fordi satan har sin makt over menneskeheten ved synden, ble han avvæpnet ved Jesu lidelse og død (Kol 2:14-15). Det skjedde ved Jesu soningsdød på korset! Der seiret Jesus, for der fullbyrdet han døden som vår stedfortreder.

Selv var og ble Jesus Kristus uten synd. Da synden var sonet ved Jesu død, kunne ikke døden holde på ham (Apg 2:24). Døden hadde ikke lenger noen makt over Jesus når han var rettferdiggjort fra våre synder. For i seg selv eide han den livsrett som loven taler om: «Den som gjør det, skal leve ved det». Jesus ble derfor av Faderen oppreist fra de døde, fordi synden var sonet. De samme hender som Jesus overga sin ånd i, reiste ham opp igjen den tredje dag. I de samme hender var Jesus fra sin død og til oppstandelsens morgen, «fordi han ingen urett hadde gjort, og det ikke var funnet svik i hans munn» (Jes 53:9). Jesus sto derfor også opp fra de døde fordi han hadde rett til å leve.

Hver den som er døpt og har kommet til tro, er blitt delaktig i Jesu stedfortredende soningsdød og oppstandelse. Det som gjelder Jesus gjelder også hver den som tror på ham! Det er Skriftens herlige vitnesbyrd (Rom 6:3ff).

Kron ham, ærens konge!

Av Charles Haddon Spurgeon

Det er omstendigheter ved Jesu død som viser at hans kjærlighet ikke kan måles med menneskelige mål. La meg forsøke å belyse dette fra forskjellige sider.

Først og fremst: Jesus var udødelig. Dette setter hans død i en helt annen klasse enn et vanlig menneskes død. Et menneske som gir sitt liv for andre, gir noe han i alle tilfelle må gi en gang. Han kunne ha bevart sitt liv for en stund, men ikke for alltid. Selv om han skulle leve til han ble en olding, må han likevel til syvende og sist gi seg over til døden. En stedfortredende død blant mennesker betyr bare en for tidlig betaling av den gjeld vi alle engang må betale.

Dette var ikke tilfelle med Jesus. Han behøvde ikke å dø i det hele tatt. Det var ingen grunn til at han skulle dø, uten den at han ga sitt liv for sine venner. I herligheten var han Guds salvede – evig og udødelig. Han kom til vår jord og ikledde seg vår natur for å være i stand til å dø. Men glem ikke, at selv om han hadde dette jordiske legeme, behøvde han ikke å dø. Hans legeme så da heller ikke forråtnelse, for det hadde ikke de syndens elementer i seg som nødvendiggjør død og tilintetgjørelse. Han var den eneste som kunne stå ved gravens rand og si: «Ingen tar det (mitt liv) fra meg, men jeg setter det til av meg selv. Jeg har makt til å sette det til, og jeg har makt til å ta det igjen» (Joh

10:18). Det eneste vi stakkars dødelige kan gjøre, er å dø, men Kristus hadde makt til å leve.

Så kron ham da! La ham få ære og herlighet, for han som var udødelig, ga seg selv frivillig i døden, drevet og tvunget av sin kjærlighet!

Merk dere også at de mennesker som ga sitt liv for andre, kunne ha et lønlig håp om å få slippe. Det var alltid en mulighet. Jeg hørte om en from gruvearbeider som var sammen med en uomvendt arbeidskamerat nede i gruven. De hadde tent lunten for å sprengte bort en stor stein og måtte forsøke å komme seg ut før eksplosjonene inntraff. Begge gikk inn i den lille heisen som skulle trekke dem opp, men det viste seg at mannen der oppe ikke

Møter

Mai

27.4-1.5	Bangsund	Ingar Gangås
3.-8.	Skogn	Odd E. Stensland
8.	Langli	Martin Fjære
8.	Sannidal	Per B. Holm
15.	Fossnes	(konfirmasjon)
Lars Fossdal
29.	Randaberg	
	kl. 11 og 19	Lars Fossdal
29.	Siljan	Sigbjørn Agnalt

var sterk nok til å klare begge med en gang. Den troende arbeideren gikk da ut igjen og sa: «Du er ikke frelst, og hvis du skulle dø, ville du gå fortapt. Kom deg opp med en gang! Selv vil jeg overlate meg i Guds hender, og dør jeg, er min sak i orden». Men heller ikke han ble drept. Han ble funnet helt uskadd etter eksplosjonen.

Noe slikt kunne ikke hende i Jesu tilfelle. Han visste det ikke fantes anledning til å unnsnippe, hvis han skulle bli oss til frelse. Det var enten han eller oss, noen tredje mulighet fantes ikke. Han måtte drikke kalken, om vi skulle slippe fri. Hvis et menneske skulle vite med sikkerhet at deres offer ville bety døden, ville han sannsynligvis nøle med å ta en slik bestemmelse. Men Jesus visste at vår frelse betydde hans død, og han valgte døden, for at vi skulle slippe fri.

Derfor kron ham igjen, og syng hans pris! Han visste han måtte lide og at han måtte bli gjort til et offer for synd, men for den glede som ventet han, led han tålmodig korset.

Merk dere også at han kunne ikke ha noe annet motiv for sin stedfortredende død enn ren og usmittet kjærlighet og medfølelse.

Dere husker beretningen om den russiske adelsmannen som var på reise over de snødekte steppene. De ble forfulgt av ulv, og hestene ble pisket til å yte sitt beste. De trengte sikkert ikke å bli pisket, for de løp også for sitt eget liv. De reisende forsøkte å forsinke ulvene ved å kaste noe mat ut til dem nå og da. En av hestene ble også ofret,

men ulvene var snart like innpå dem igjen, grimme som døden. Til sist sa en trofast og hengiven tjener, som hadde arbeidet for familiene i mange år: «Det er bare én eneste sjanse for Dem, herre. Jeg vil kaste meg ut til ulvene. Det vil forsinke dem så meget at De kan nå frem til bebodde strøk».

Dette var et sterkt bevis på hans hengivenhet, men sikkert også et utslag av lydighet og ærbødighet mot familiens overhode. Kanskje det også var en følelse av takknemlighet som drev ham, fordi han var blitt godt behandlet i mange år. Et slikt offer skal en ikke gjøre mindre enn det er, og gi at det fantes mange slike edle sjeler blant menneskene! Men likevel, dere kan se hvor stor forskjell det er på dette offer og det Jesus brakte da han ga sitt liv for mennesker som sto langt under ham. Vi kunne ikke gjøre noe krav på takknemlighet fra hans side. Hadde adelsmannen gitt sitt liv for sin tjener, og det til tross for at denne tjeneren i forveien hadde stått sin herre etter livet, hadde vi kunnet spore en viss likhet.

Jesus hadde ikke noe annet motiv for sin handling enn sin kjærlighet. Kron ham, ærens konge, for han elsket oss og ga seg selv for vår skyld!

En annen side ved Jesu død er den at han døde for sine fiender. Hans ord om at ingen har større kjærlighet enn denne at han gir sitt liv for sine venner, uttrykker en stor sannhet. Men Jesus gikk lenger enn til å dø for sine venner. Han døde for dem som hatet ham. Vel kalte han oss sine venner, men storheten i hans kjærlighet åpenbarer

seg i det faktum at vennskapet bare var fra hans side. Han kalte oss venner, men vårt hjerte kalte ham fiende, for vi stod ham i mot. Vi gjengjeldte ikke hans kjærlighet. «Han var som en som folk skjuler sitt åsyn for, foraktet, og vi aktet ham for intet» (Jes 53:3).

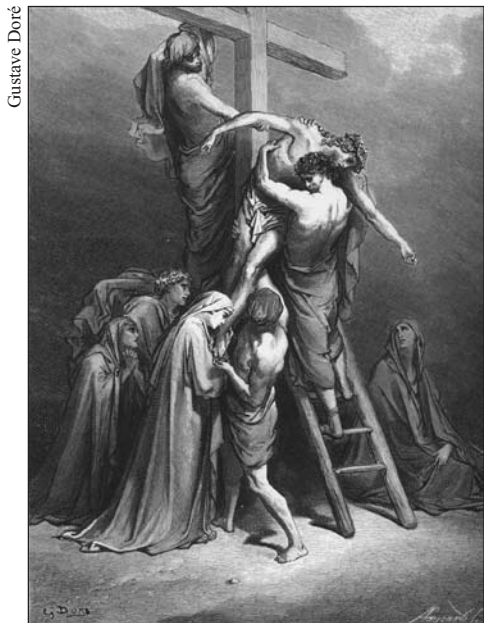
Å, dette mørke fiendskapet mot Jesus! Ingen bitter synd kan sammenlignes med det. Av all bitterhet som kommer fra avgrunnen, er dette den største og den mest uforklarlige. Og likevel: Kristus ga sitt liv for forherdede mennesker som var besmittet og fulle av hat og fiendskap mot ham. «For knapt nok vil noen gå i døden for en rettferdig – skjønt for en som er god,

kunne kanskje noen ta på seg å dø. Men Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere» (Rom 5:7-8).

Tenk også på at vi var selv årsaken til at han måtte dø. Det var vår synd som naglet ham til korset. Det var to brødre om bord på en flåte med skipbrudne. Da det ble knapt med mat, ble folkene enige om at noen måtte ofres, for at maten skulle strekke til. Det ble trukket lodd, og en av brødrene var blant dem som måtte dø. Da ville hans bror gå imellom og sa: «Du har hustru og barn hjemme. Jeg er ungar og kan derfor bedre unnværes. La meg dø i ditt sted». Den andre protesterte og de kjempet med hverandre i gjensidig kjærlighet, inntil stedfortrederen til slutt hoppet over bord.

Mellom disse to brødrene hersket ikke noe uvennskap. De var gode venner, og mer enn venner. Ingen av dem hadde vært årsak til den vanskelighet som gjorde at en av dem måtte ofres. Men i vårt tilfelle ville det ikke ha vært behov for noen død, hvis vi ikke selv hadde vært årsaken. Vi var lovbrøyttere, vi hadde syndet, og synden måtte få sin rettferdige dom.

Og hva skjer? Den fornærmede tok fornærmerens plass, for at synden mot ham skulle bli betalt! Dommeren tok selv den dom han hadde sett seg nødt til å uttale over den skyldige. Vi husker fortellingen om dommeren som dømte sin egen sønn til å miste begge sine øyne på grunn av ekteskapsbrudd, og som stakk sitt eget øye ut for å redde øyet på sin sønn. Dommeren bar selv

Gustave Doré

Jesu legeme blir tatt ned fra korset

en del av dommen. Gud – som uttalte dommen over våre synder – bar selv hele dommen. Han elsket dem som hadde forbrutt seg mot ham. Skulle vi så ikke krone ham til konge og synge hans ære?

Det er mange som har gått i døden for andre, men de har aldri båret andres synder. De var villige til å ta straffen, men ikke skylden. Men Kristus «ble regnet blant overtredere – han som bar manges synd, og han ba for overtredere» (Jes 53:12). «Ham som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettferdige for Gud» (2Kor 5:21). «Han ble en forbannelse for oss, for det står skrevet: Forbannet er hver den som henger på et tre» (Gal 3:13). Det ville være langt fra oss å påstå at Jesus var noe annet enn den fullkomne og lyteløse Guds

Sønn, men det måtte også bli oss syndere til del ved hans stedfortredende død, og dette må ha vært usigelig smertefullt for hans fullkomne og rene natur. At han var villig til å henge som en forbryter mellom forbrytere og bli beskyldt for gudsbespottelse og bli regnet blant overtredere og bære sin Fars vrede, som om han var skyldig. Dette er så ufattelig stort, at det overgår all forstand.

La meg nevne enda en ting som beviser hvor høyt han elsker oss: Han ble nektet all den hjelp og lindring man ellers unner en døende, og som gjør døden lettere å bære. Det undrer meg ikke at en martyr kan dø med glede. Han kan stråle av henrykkelse og hans øyne kan lyse, for han ser sin himmelske Far og den herlighet som venter på ham. Han kan kjenne seg hensatt til en usigelig glede, til tross for dødssvette på sin panne, for englene er kommet for å hente ham, og han kan i tankene se perleportene åpne seg.

Men å dø på et kors uten medynk fra noen og omringet av flirende spottere, å dø mens en forgieves anroper Faderen, som vender seg bort fra ham, å dø under klageropet «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?» (Mat 27:46), må være forferdelig. Å, hvor Kristi kjærlighet hever seg himmelhøyt over alt menneskelig! Velsignede Guds lam, vi elsker deg, vi faller ned for dine føtter i ærbødig tilbedelse, vi priser deg av hele vårt hjerte!

*Fra boken «Ordet om korset»
(10 påskeprekener),
Norsk Litteraturselskap, 1971*

*Naglet til et kors på jorden
henger under vredens torden
himlens Herre og Guds Sønn.
Selv den eviggode Fader
ham i kvalene forlater,
hører taus hans angestbønn.*

*Å, la aldri noensinne
korsets tre meg gå av minne,
som deg, frelsens fyrste, bar!
Men la kors og død og smerte
tale, rope til mitt hjerte
hva min frelse kostet har!*

B. G. Sporon, 1777
Sb 671:1+6

Frykt ikke!

Andakt av Ludvig Hope

*«Frykt ikke! Jeg har gjenløst deg,
kalt deg ved navn, du er min.»*

Jes 43:1

Om Gud stod ved vår side, så vi både så og hørte ham, og han sa disse ord: «Jeg har gjenløst deg, kalt deg ved navn, du er min», tror mange det ville være lettere å finne trøst og nå frem til visshet om frelse.

Tenk om Gud selv gav deg disse herlige ord!

Men vil vi tenke etter, vil vi nok finne at det er best som det er; Bibelordet er Guds ord. Der taler Herren til oss. Der hører vi hans røst. At det skulle være så mye lettere å bli viss på sin frelse, og finne trøst i Guds ord, om vi så ham og hørte ham tale, er helt igjennom falskt. Gud var en gang på jorden så folk så og hørte ordene fra hans egen munn, men var det mange som tok imot og trodde? Hvorfor satt vel Jesus på en asenfole og gråt fordi folket ikke ville la seg frelse? Nei! – om himmelen åpnet seg over oss, om luften fyltes med engler, og Gud selv midt i skaren ropte ned til oss: «Jeg har gjenløst deg, kalt deg ved navn, du er min», ville vi være like uvisse og tvilende, hvis vi ikke trodde det han sa.

La oss derfor ta ordet fra Bibelen som Guds ord til oss – også dette Ordet i dag – så får vi det Ordet lover.

Gustave Doré

Inntoget i Jerusalem

*Herre Jesus, la meg have
dine ord i hjertet lukket,
og la denne himlens gave
bære en velsignet frukt!
Ta dem aldri bort fra meg,
ti i himmelrik hos deg
du den ære meg vil gjøre,
jeg deg selv får se og høre.*

Fra «Et ord i dag»,
Lunde forlag, 1979

Velsignelsen

Av Einar Sandberg

«Og Herren talte til Moses og sa: Tal til Aron og hans sønner og si: Slik skal dere si når dere velsigner Israels barn: Herren velsigne deg og bevare deg! Herren la sitt ansikt lyse over deg og være deg nådig! Herren løfte sitt åsyn på deg og gi deg fred!»

4Mos 6:22-26

«Herren Jesu Kristi nåde, Guds kjærlighet og Den Hellige Ånds samfunn være med dere alle!» 2Kor 13:13

Moses forteller folket om disse to mulighetene: velsignelsen eller forbannelsen (5Mos 28). Velsignelsen er basert på at folket tar vare på Herrens, sin Guds bud og vandrer på hans veier (v. 8-9). Hvis derimot folket ikke hører på Herrens, sin Guds røst, og ikke akter vel på å holde alle hans bud og hans lover, blir følgen at forbannelsen kommer over dem (v. 15).

Det er Herren selv som skal *byde velsignelsen* å være hos folket, og han gjør det ved at «levittene» velsigner folket (4Mos 6:23-26). Her er det ikke snakk om å be om velsignelse, men å *overbringe* velsignelsen som kommer fra Herren selv, og det er igjen

Påskemøtene 22.-25. april med Rune Karlsson skal være i Askim og ikke på Langli, slik tidligere opplyst i bladet.

grunnlagt på at folket hører og vandrer på Herrens veier.

Den formuleringen som har kommet inn i mange forsamlinger og lyder: «Velsign oss Gud Fader, velsign oss Guds Sønn, Velsign oss Gud du Hellige Ånd!», kan ikke erstatte dette guddommelige: *Herren velsigne deg osv.*

Dette er ikke «bare» slik jeg ser det, for Ordet sier tydelig det er noe helt annet når Herren *byder velsignelsen* være hos oss, enn at vi selv ber om hans velsignelse. Men det er selvsagt også slik at Gud vil vi skal be ham om å velsigne oss, og det bør vi ofte gjøre. Det er én ting vi må ha klart for oss: *Det hjelper ikke å be hvis vi ikke vil høre Herrens røst og gå på hans veier.* Gud kan ikke gå imot sitt eget Ord, og det er her tampen brenner, både for den enkelte og for vårt folk.

Går vi imot Ordet, får vi høste fruktene i form av krig, pest, sykdom og andre prøvelser. Både fosterdrap og hor i form av samboerskap, prostitusjon og homofile «ekteskap», er i strid med Guds ord. Likedan drar vi forbannelse over oss og vårt land ved den negative holdning Norge har overfor Israel, Guds utvalgte folk.

Det er bare én vei ut av uføret. Det er å vende om til Herren, vår Gud, erkjenne og bekjenne syndene, og gå på hans veier. *Da først byder Herren velsignelsen å være over oss, og vi får være en velsignelse.*

L&E

Vekkelsen i Kina (1)

Av Ingar Gangås

Når Jesus gjester et folk med vekkelse, får det alltid ringvirkninger. En av dem er at det skapes en nød om at andre må få høre evangeliet. Johannes Brandtzæg (1861–1931) ble en av førerne for misjonsfylkingen i Norge. Han kom ikke utenom nøden for Kinas mange millioner ufrelste. De unge jentene i Bergen – som hadde fått en brann i sitt hjerte – var sikre på at Gud hadde såkorn nok. – Det er som å kaste mjøl på havet, mente noen. – Gud har mjøl nok, svarte de. Slik kom norsk misjon i gang i Kina.

Da de norske Kina-misjonærene trakk seg tilbake i 1927 på grunn av nasjonalistenes herjinger (serie om Johannes Brandtzæg i L&E nr. 4-10/2010), var det mange som var skuffet. Et stort arbeid var lagt ned. Flukten fant sted fordi ingen lenger kunne føle seg trygge på hva som kom til å skje videre. De nasjonalistiske agitatorene ville ha dem vekk. Var Ordet likevel sådd forgjeves?

En del misjonærer ble værende ved kysten i håp om at den politiske situasjonen skulle bedre seg. De ville ikke reise hjem. De tigget og ba til Herren om ledelse og mulighet for å vende tilbake til misjonsfeltet. Etter noen måneder kunne de første misjonærene returnere. De nasjonale kristne og misjonærene fant sammen. Uro, nød og trengsel skapte rop til tronen.

Bønnevekkelse

Det ble en lutringstid for Kina. Nå først kom vekkelsen for fullt. Vi tar med et avsnitt fra P. S. Eikrem sin bok: «Johannes Brandtzæg – hans liv og virke», utgitt av «Det Norsk Lutherske Kinamisjonsforbund» i 1934:

«Denne vekkelsen er det en og annen som har vondt for å forstå. Det kan jo se ut som om det ikke var levende kristendom før vekkelsen kom. Særlig for de unge kan det være lett å tenke slik. De ser at dømte eldre kristne og eldre evangelister kan bli grepet og bekjenne synder de har levd i, ja til og med erklære de aldri hadde vært kristne mer enn i navnet, de har kort og godt vært dømte hedninger. Ut fra disse bekjennelser er det lett nok å komme i villrede.

Har de eldre misjonærene døpt uomvendte, og til og med kalt dem til evangelister?

Begge deler kan ha hendt. Men det er i alle fall hendt i god tro.

Alle som var blitt døpt, hadde bekjent sin tro på Jesus og hadde vendt seg bort fra sitt gamle liv i det ytre. Ingen døptes på noe annet grunnlag enn det. Men misjonæren kan ikke granske hjerter og nyrer, og saktens fantes hyklere blant dem som var blitt døpt.

Andre av de kristne hadde nok ment det likeså alvorlig som de vakte mener det, men lyset var ikke stort. Så ble hedenskapet og omgivelsene for sterke

Forsamling i Laohokow

for dem, og de gled tilbake til sitt gamle liv igjen. De mistet troen og ble sittende igjen med en tom, ytre form.

Misjonæren hadde nok sett feil og mangler allerede i starten, men han trodde Gud tross alt hadde begynt sin gjerning i dem, og det var hans håp at ord og sakrament skulle føre dem fram til manns modenhet i Kristus.

Dessuten var det dømte barn som nå var blitt voksne. De måtte få sin personlige opplevelse.

«Dette forklarer hvorfor det trengtes vekkelse innenfor menighetene».

En dyptgripende vekkelse var på gang. Flere måtte ned på kne. Hulking og gråt kunne høres i benkeradene når Ordet ble forkynt. Mange måtte bekjenne sine synder. Både misjonærer og evangelister ble berørt.

Det startet med en bønnevekkelse. Den bredte seg først, deretter kom

folket inn i syndenød. Forkynnelsen var ransakende og direkte. Mange lå bøydd med hodet mot jordgulvet og gråt etter møtene. Evangeliet ble stort for hjertene, og vekkelsen bredte seg med nytt liv og hellig iver. Når fortapte mennesker blir møtt av evangeliets lys, og får se at Jesus frelser fra *all* synd, bryter frelsesfryden ut. Dette gjør noe med familien, naboene, arbeidskameratene, ja, ingen kan unngå å legge merke til forvandlingen som skjer. Når dette går som ild i tørt gress, kommer også motstanden. Og det var det som skjedde i Kina også. Men i slike brytningstider vokser Guds rike.

Borgerkrig og forfølgelse

Allerede i 1921 var Mao Tse-tung blitt marxist. Han ble ekskludert fra kommunistpartiet i 1927, men dette tok han ikke det minste hensyn til. I 1934 gjennomførte han en marsj på over

11 000 km for å legge Kina under seg og innføre marxisme. Marsjen varte i over ett år. «Den røde hær», som talte 100 000 mann, herjet voldsomt, og det gikk spesielt hardt ut over utlendinger og mange misjonærer. Flere misjonsstasjoner ble plyndret og ødelagt. Mange misjonærer ble drevet på flukt. Noen ble tatt til fange og ble senere funnet drept. Andre ble skutt eller tatt av dage på annen måte. Av norske misjonærer var det bare noen ganske få som mistet livet. De fleste kom seg unna. Det er nedtegnet mange beretninger fra denne tiden om hvordan Gud sørget for sine og var med dem gjennom lidelsene. Men arbeidssituasjonen for de norske utsendingene ble mer og mer uholdbar. De som ikke rakk å komme seg ut før den andre verdenskrig (1940–45) brøt ut, ble værende i Kina, og kom seg ikke til Norge før i 1946. De opplevde også at japanerne angrep landet.

Grotid i storm

Mange misjonærer har skrevet og fortalt fra denne tiden. En av dem er Asbjørn Aavik (1902–97). I bokserien «Roser i regn» (1977), «Aks i modning» (1979) og «Grotid i storm» (1982), som kom på Lunde forlag, fører han oss inn i misjonærens hverdag. Han skriver:

«Det var nok i rett tid og ved ledelse fra en høyere instans at såpass mange under rolige og noenlunde normale forhold ble evakuert.

For like etter at 86 personer var havnet i tryggere forhold sør i landet, satte japanerne i gang en kraftig

motoffensiv innover den del av feltet vårt som er sletteland, det vil si alle stasjonsområdene i provinsen Honan, likeså søndre del av vårt arbeidsområde i naboprovisen Hupeh. Til slutt satt vi elleve igjen med ca. en tredjedel av hele feltet. Og det vil igjen si fjellverdenen, det mest ulendte. Hit våget ikke fienden seg, for her holdt geriljatropper til i store mengder. Slettelandet kunne japanerne holde med sine tanks og stridsvogner. Innover i vår fjellverden var det bare stier for fotfolk, esler og byrdebærere.

I denne tidligvårens offensiv, før sommerens monsunregn gjør «veiene» til gjørme og søle, ble byene våre sterkt bombet. Flere steder lå misjonsstasjonene igjen som ruiner etter disse toktene. Bolighus, kirke, institusjons-

Gutt fra Kina

bygg etc. – alt blåst i biter. Kinesere i tusentall lå drepte igjen i byene. Varseltjenesten fungerte dårlig, husker jeg. Toktene kom overraskende på. De som forsøkte å flykte, kom ikke langt nok unna. Mange av våre kjære kristne blant kineserne omkom i dette fremstøtet».

I denne situasjonen mistet den «lille rest» av misjonærer omtrent all kontakt med hjemlandet. Aavik forteller videre:

De elleve på salen

«Undres på om ikke det var tilsyns- mann Johannes Karstad som sa det slik ved vår første samling – humorist som han så ofte var. Og samlingen var den lille flokken som ble igjen på feltet i Sentral-Kina etter at flyet med den siste gruppe av de som skulle evakueres hadde lettet. Disse elleve var (foruten Karstad): Ella og Martin Andestad

De elleve på salen

(dette ekteparet hadde ingen barn), Gudrun Føllesø, Alfred Lien, Sigrun Omestad, Johannes Maudal, Malena Opstad, Peder Bredvei, Valborg Moi og Asbjørn Aavik.

For Karstad ble uteterminen 11 år, for oss andre 8 år. Lien, Bredvei, Maudal og Aavik hadde kone og barn hjemme i Norge som ventet. Åtte lange år ventet de. Barn vokste til. Far ute mistet åtte år av deres liv. Karstad reiste fra ei lita jente – Solveig. Hun døde mens han var i tjeneste i Kina. Atten år ble Solveig... De enslige kvinnelige misjonærene hadde sine kjære i Norge, foreldre og søsken. Uten brev eller hilsen, de som oss. To år gikk det en gang uten et ord. To verdener. To deler av vår klode – skilt ved krig».

Åpne dører

«Også siste arbeidsåret (1945–46) opplevde vi åndelig grotid i stormen. Vekkelsen som brøt inn over Nord- og Sentral-Kina fra 1930 og utover, var i første rekke en sterk fornøyns vekkelse over etablerte menigheter – store og små kristenflokker. (...)

Denne fornøyns flokkene resulterte i et dypere og rikere liv med Jesus, som igjen gav seg utslag i hellig vandring og sterk vitnetrang. Blant våre nasjonale medarbeidere reiste Herren opp flere sterke, ånds- fylte vitner, forstandere, evangelister og bibelkvinner. De dro omkring utover feltet i en avstengt del av landet og ledet møteuker. Disse måtte ofte forlenges med en ny uke eller to. Den Hellige Ånd tok til å arbeide. (...) →

Alt dette har jeg gjort for deg

På maleriutstillingen i byen Düsseldorf i Tyskland hang i sin tid et kjent maleri av Frelseren på korset.

En dag kom en ung og rik adelsmann til byen. Han var på vei til Paris for å feste og ha det moro. Mens hestene hvilte, gikk han for å bese de mange vakre malerier. Han kom også inn i det rom hvor bildet av den korsfestede hang. Det grep ham så han ble stående i timevis. Under maleriet stod skrevet de ord:

– Alt dette har jeg gjort for deg. Hva har du gjort for meg?

Om og om igjen leste han disse ord, og da han endelig forlot rommet, hadde hans liv forandret kurs.

Han gikk tilbake til hotellet og besteg sin vogn, men veien gikk ikke til Paris, men til de store oppgaver Gud hadde kalt ham til.

Den unge adelsmann var nemlig grev Zinzendorf, brødreminighetens stifter.

Han var rik, ung og intelligent, men fra den stund la han hele sin formue, sitt liv, sitt navn og sine framtidsutsikter for den korsfestedes føtter.

*Fra «300 fortellinger»
av Mia Hallesby
Lunde forlag, 1926*

Herrens fornyende og vekkende gjerning fortsatte i løpet av de lange, tunge krigsår. Ikke så sterkt som i de første årene etter 1930, men helt opp til det siste året av krigen (1945), var vi i en fortsatt vekkelse. Ikke over hele feltet, men gjennom disse vanskelige uker, måneder og år, hørte du plutselig om en Åndens ild som ble tent nord, sør, øst eller vest på feltet. Lokalt, men ild som tente og bredte seg utover i ny varme med sterkt ansvar. Så tross for de mange økonomiske vansker, gikk arbeidet så noenlunde normalt gjennom krigens år. Herrens Ånd virket med, slik apostlene sa det i jordens første kristningstid. Og selv om sendemenigheten i Norge ikke kunne få sende så mye som en krone ut til oss,

tror jeg det ble bedt spesielt mye for oss».

De som sår med gråt...

Gjennom lesning av flere misjonsbøker som skildrer situasjonen for de norske misjonærene i Kina, kan en ikke unngå å legge merke til kallstroskapen de viste. Flere ble rammet av sykdom, og noen måtte begrave en eller flere av sine kjære i kinesisk jord. Likevel ble de tro mot kallet de hadde fått fra Høstens Herre. Det gir oss noe å tenke på, vi som lever i dag og tror det er så svært å gi Jesus en måned eller to av vårt liv for å reise ut og besøke et misjonsland.

Forts. i neste nummer

Simon fra Kyréne

Av Hans Erik Nissen

«Mens de var på vei ut, møtte de en mann fra Kyréne som hette Simon. Ham tvang de til å bære hans kors.»

Mat 27:32

Hvem var han, Simon fra Kyréne?

Vi vet at han var med i flokken som fulgte Jesus på smertens vei til Golgata. Vi vet også at han ikke frivillig overtok korset da Jesus segnet under dets vekt.

Var han en av disiplene? Da forstår vi at han sa «nei». Utvilsomt ville han gjerne ha hjulpet sin Herre. Hva ville han ikke ha gjort for å lindre hans smerte og lidelse? Men å bære det kors som skulle bli Frelserens siste jordiske hvilested var for ham å skifte side. Han kunne ikke medvirke til Jesu korsfestelse. Simon måtte tvinges.

Hvordan har han hatt det etterpå? Har han livet igjennom vært plaget av spørsmålet: Har jeg vært med på å henrette Jesus? Kjenner du svaret på det spørsmålet i ditt eget liv? Har du vært med? Har din synd vært med på det?

Det alvorlige er at svaret er «ja». Hvis du var uten synd, kunne Gud ha gitt Jesus et «ja» da han ba om at Guds vredes kalk måtte gå ham forbi. Din synd gjorde et «ja» til et «nei».

Bak dette rystende som dine øyne kan se langfredag, ligger det som er enda mer forferdelig: Det var min syndeskyld som naglet Jesus til korset.

Fra avisen Dagen, 2008

Gustave Doré

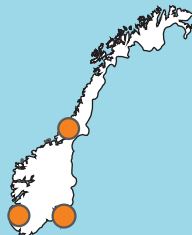
Veien til Golgata

PINSESTEVNER

Norsk
Luthersk
Lekmannsmisjon

2011

Langli Bedehus, Østfold 10. - 12. juni

Tale: **Sigbjørn Agnalt
og Herman Geller**

Fredag 19.00 Geller
Lørdag 17.00 Geller
19.00 Agnalt
Søndag (1. pinsedag)
17.00 Geller
19.00 Agnalt

Informasjon:

Sigbjørn Agnalt tlf. 69 80 93 36
John Flaten tlf. 69 88 32 95

Mosvik Bedehus, Nord-Trønd. 11. - 13. juni

Tale: **Ingar Gangås/ Dag Rune Lid**
Sang: **Per Brattgjerd**

Lørdag 19.00 Lid
Søndag (1. pinsedag)
17.00 Gangås
19.00 Lid
Mandag (2. pinsedag)
11.00 Lid

Informasjon:

Ingar Gangås tlf. 74 06 46 50
90 15 12 34

Skjæveland Misjonshus, Ueland og Høyland Bedehus 7.-13. juni Tale: Per Bergene Holm og Gunnar Nilsson

Ueland, Varhaug

7. Tirsdag 19.30 B. Holm
8. Onsdag 19.30 B. Holm
9. Torsdag 19.30 Nilsson

Høyland, Nærbø

13. Mandag (2. pinsedag)
19.30 B. Holm

Skjæveland

10. Fredag 18.00 B. Holm
19.45 Nilsson
11. Lørdag 18.00 Nilsson
19.45 B. Holm
12. Søndag (1. pinsedag)
11.00 B. Holm
19.30 Nilsson
13. Mandag (2. pinsedag)
11.00 Nilsson

Informasjon: Karl Bø tlf. 51 41 87 46 / 90 54 98 25

Velkommen til samling om Guds ord!

B ØKONOMI
ECONOMIQUE

NORGE P.P. PORTO BETALT

Returadresse:
Lov og Evangelium
Rolfshes,
5420 Rubbestadneset

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Frelserens ansikt

Av Mia Hallesby

En av middelalderens fromme malere var nettopp ferdig med et bilde av den hellige nattverd: Jesus med sine disipler skjærtorsdagsnatt.

Foto: Olav Gangås

Hans venner som kom til ham beundret det skjønne maleri. *En* så det, en *annen* det. Til slutt vendte maleren seg til en venn hvis dom han særlig satte pris på, og spurte:

«Hva synes så du?»

«Jeg synes bildet er mesterlig», svarte vennen. «Især er begeret Jesus holder i hånden vakkert. Se hvor vidunderlig det stråler når lyset faller på det. Det er virkelig det skjønneste på hele bildet».

Maleren stod litt, så tok han sin pensel og med ett eneste strøk ødela han det vakre beger. – Hans venner sprang forferdet til.

«Men hvorfor gjør du det?»

«Jeg vil ikke at noe på mitt maleri skal fordunkle min Frelseres ansikt», svarte han.

*Fra «300 fortellinger»
Lunde forlag, 1926*